

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. ХАСКОВО, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА

Членове: ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ
КАПКА Ж. ВРАЖИЛОВА

при участието на секретаря П.Д. Д.-Ш.
като разглежда докладваното от КАПКА Ж. ВРАЖИЛОВА Въззивно гражданско дело № 20225600500259 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба вх. №261001/01.04.2022г. по описа на РС-Хасково, подадена от адв.И.И.-пълномощник на Х.П.П. от гр.***, против Решение №260036/04.03.2022г., постановено по гр.д. №676/2021г. по описа на РС-Хасково, с което е признато за установено по отношение на Х. П. П. ЕГН ***** от гр.***, че дължи на „Делта Кредит“ АДСИЦ- гр.София ЕИК 175145295, следните суми: 5885,91 лева, представляваща главница по Договор за потребителски кредит №***г., сключен между В.С. С. и „Българска пощенска банка“ АД /"Юробанк И Еф Джи България" АД/ и по Договор за спогодба и встъпване в дълг от 02.08.2014г., сключен с Х. П. П.; 915,59 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 31.08.2018г. до 12.03.2020г./вкл./; 318,82 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 15.07.2020г. до 25.01.2021г./вкл./, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на входиране на заявлението (26.01.2021г.) до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед №260079/27.01.2021г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №157/2021г. по описа на РС- Хасково и с което Х. П. П. е осъдена да заплати на „Делта Кредит“ АДСИЦ-гр.София сумата в размер на 785.44 лева, от която 593.03 лева, представляващи разноси по гр.д.№676/2021г. по описа на РС-Хасково, и 192.41 лева, представляваща разноси по ч.гр.д. №157/2021г. по описа на РС-

Хасково.

Във въззивната жалба са направени оплаквания за незаконосъобразност и неправилност на обжалвания съдебен акт, за който се твърди, че е постановен при нарушение на процесуалните правила. На първо място жалбоподателят прави извод, че длъжникът по процесния договор за кредит В.С.С. не е бил надлежно уведомен за прехвърляне на вземането на цедента, поради което е нарушена разпоредбата на чл.99 ал.4 ЗЗД. Счита освен това, че длъжникът е следвало да бъде конституиран от първоинстанционния съд като необходим другар в исковия процес. По-нататък, намира, че процесните споразумения не са породили правни последици, доколкото не са били подписани от лице с представителни функции от страна на кредитодателя. В тази връзка прави извод, че доказателствената тежест по делото не е била разпределена правилно от първата инстанция при наличие на оспорване от страна на ответника на подписите, положени в процесните споразумения. Най-сетне, твърди, че при постановяване на решението съдът е следвало да съобрази обстоятелството, че ответницата страда от заболяване, което ѝ е попречило да разбере значението и последствията от подписването на процесните споразумения. Моли въззивния съд да отмени обжалваното решение, вместо което да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск. Претендира и разноските пред двете съдебни инстанции.

В законоустановения срок по чл.263 ал.1 от ГПК от юрисконсулт Р.Г., пълномощник на въззиваемия „Делта Кредит“ АДСИЦ- гр.София, е постъпил писмен отговор, с който оспорва жалбата. Намира, че решението на първата инстанция е правилно, обосновано и законосъобразно. Твърди, че цедентът е извършил надлежно уведомяване на длъжника за извършената цесия с връчването на исковата молба и приложенията към нея, включително и на уведомлението за прехвърляне на вземането. Счита, че предявяването на иска срещу солидарния длъжник е право на избор на кредитора, което не налага конституирането на главния длъжник като страна в процеса. Намира, че съдът е разпределил правилно доказателствената тежест, съгласно чл.193 ал.3 изр.1 ГПК, като я е възложил на страната, която оспорва представените от ищеца частни свидетелстващи документи, каквито представляват процесните две споразумения. Счита, че по делото не са били събрани доказателства за това ответницата, като солидарен длъжник по договора за кредит, да не е разбирала свойството и значението на действията си, свързани с подписването на процесните две споразумения. Най-сетне, намира, че съдът правилно приел, че задълженията за главница и лихва не са погасени по давност, доколкото не е изтекъл предвидения в закона срок. Моли съда да потвърди първоинстанционното решение. Претендира разноските пред въззивната инстанция.

В проведеното пред въззивната инстанция открито съдебно заседание страните не се явяват и не изпращат представител. Постъпила е молба от юриск.Р.Г., пълномощник на въззиваемия „Делта Кредит“ АДСИЦ- гр.София, в което се излага становище за неоснователност на въззивната жалба,

поддържа доводите в тази насока, изразени с отговора, моли съда да потвърди обжалваното решение, като претендира разносните по делото.

Настоящият въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, констатира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в предвидения в чл.259 ал.1 ГПК срок, от процесуално легитимирана страна и против съдебен акт, подлежащ на обжалване, поради което е допустима. **Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.**

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо- постановено е в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита. **Преценено по същество, решението на първоинстанционния съд е правилно.**

На 25.01.2021г. в РС- Хасково е подадено Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК в полза на "Делта Кредит" АДСИЦ срещу Х. П. П., във връзка с което е издадена Заповед №260079/27.01.2021г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №157/2021г. по описа на РС- Хасково, като в срока по чл.414 ал.2 ГПК по делото е депозирано възражение.

С разпореждане на РС-Хасково по ч.гр.д. №157/2021г., връчено на "Делта Кредит" АДСИЦ на 22.03.2021г., в съответствие с разпоредбата на чл.415 ал.1 т.2 от ГПК, дружеството е уведомено за възможността в едномесечен срок да предяви иск срещу длъжника за установяване съществуването на вземанията по издадената заповед за изпълнение. В тази връзка РС-Димитровград е сезиран с установителен иск с правно основание по чл.422 ал.1 вр. чл.415 ал.1 т.1 ГПК вр. чл.365 вр. чл.79 ал.1 ЗЗД вр. чл.9 ЗПК вр. чл.86 ал.1 вр. чл.99 и сл. ЗЗД, депозиран от „Делта Кредит“ АДСИЦ- гр.София. Поради това и съгласно разпоредбата на чл.422 ал.1 от ГПК, за ищеца е налице правен интерес от търсената съдебна защита.

Предмет на установителния иск е съществуване на вземането по издадената заповед и успешното му провеждане предполага установяване дължимостта на сумите по същата на посоченото основание. Или, в контекста на основаниято, на което е издадена заповедта, респ. се претендира вземането, в тежест на ищеца е по пътя на главното и пълно доказване да установи факта на сключен договор за спогодба, с който е разсрочено задължението на

ответника по договор за потребителски кредит, вземането по който е придобито от ищеца с договор за продажба на вземания.

По делото правилно е прието за установено, че с Договор за прехвърляне на вземания № ***г. „Юробанк И Еф Жи България“ АД- гр.София ЕИК 000694749 и „Бългериън Ритейл Сървисис“ АД- гр.София ЕИК 130950970, в качеството на цеденти, прехвърлят възмездно на "Алфа Кредит" АДСИЦ- гр.София ЕИК 175145295 /с ново наименование „Делта Кредит" АДСИЦ,/ в качеството на цесионер, вземания към свои длъжници, произтичащи от сключени договори за потребителски кредити, изброени и специфицирани в Приложение № 1, представляващо неразделна част от договора.

Сред цедираните вземания фигурира и вземането на „Юробанк И Еф Жи България“ АД срещу В.С.С., произтичащо от сключения между него и банката Договор за потребителски кредит № ***г., съгласно който банката е предоставила на кредитополучателя сумата от 6100 лева при краен срок за погасяване на кредита до 11.09.2010г., а длъжникът се е задължил да го върне заедно с начислените договорни лихви разсрочено, на 60 ежемесечни анюитетни вноски, всяка от които в размер на 151.44 лв., при падеж 11-то число на месеца, като първата погасителна вноска е била дължима на 11.10.2005г.. Към 05.09.2008г. задълженията на кредитополучателя по договора за кредит възлизат на 8431.13 лева, от които главница в размер на 6100 лева и лихви в размер на 2331.13 лева.

В срока на действие на договора, ответникът не изпълнил задължението си за заплащане на дължимите вноски, поради което на 27.02.2013г. цесионерът „Делта Кредит" АДСИЦ сключил чрез своя упълномощен представител „Кронос Рикаври Менидмънт" ООД- гр.София ЕИК 200706032 споразумение с ответника Х. П. П., представляващо договор за спогодба по смисъла на чл.365 от ЗЗД, по силата на който страните, с цел да избегнат един правен спор и след направени взаимни отстъпки, преуреждат отношенията си, като Х. П. П. става солидарен длъжник по дълга на В.С.С. по договора за потребителски кредит, чийто остатък е в размер на 8431.13 лева. Съгласно така подписаното споразумение, страните се съгласяват солидарният длъжник да изплати задължението разсрочено за периода 20.03.2013г.-20.08.2013г., на 18 бр. ежемесечни анюитетни вноски в размер на

276.74 лева всяка.

На 02.08.2014г. цесионерът „Делта Кредит“ АДСИЦ сключил чрез своя упълномощен представител „Екс Дебт“ АД- гр.София ЕИК 201598086 друго споразумение с ответника Х. П. П., също представляващо договор за спогодба по смисъла на чл.365 от ЗЗД, по силата на който страните, с цел да избегнат един правен спор и след направени взаимни отстъпки, преуреждат отношенията си, като Х. П. П. става солидарен длъжник по дълга на В.С.С. по договора за потребителски кредит, чийто остатък е в размер на 9169.35 лева. Съгласно така подписаното споразумение, страните се съгласяват солидарният длъжник да изплати задължението разсрочено за периода 27.08.2014г.-2018г. на 49 бр. ежемесячни анюитетни вноски в размер на 183.34 лева всяка.

По делото ищецът претендира от солидарния длъжник Х. П. П. вземания в общ размер от 5885.91 лева, представляващи сборът от 32 броя неплатени ежемесячни вноски, с настъпили падежи в периода от 31.01.2016г.-31.08.2018г., дължими от ответника, на основание Споразумението от 02.08.2014г., представляващо по същността си договор за спогодба по смисъла на чл.365 от ЗЗД, за признаване и разсрочване на задълженията, произтичащи от сключен между В.С.С. и „Българска пощенска банка“ АД /"Юробанк И Еф Джи България" АД/, Договор за потребителски кредит № ***г., вземанията за които са прехвърлени с договор за прехвърляне на вземания № *** между „Юробанк И Еф Джи България“ АД- гр.София ЕИК 000694749 и „Бългериън Ритейл Сървисис“ АД- гр.София ЕИК 130950970- от една страна и "Алфа Кредит" АДСИЦ- гр.София ЕИК 175145295 /с ново наименование „Делта Кредит“ АДСИЦ/- от друга страна и Приложение № 1 към него. Претендират се също така и 318.82 лв. мораторна лихва върху главницата, считано от 15.07.2020г. до 25.01.2021г. /вкл./; законна лихва върху главницата от датата на депозиране на заявлението по чл.410 ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата.

Съгласно чл.364 ЗЗД, с договора за спогодба страните прекратяват един съществуващ спор или избягват един възможен спор, като си правят взаимни отстъпки. Отстъпката е частичен отказ от първоначалното правно твърдение на страната и тя е средство, а не цел на спогодбата. Целта е да се внесе определеност и яснота в отношенията между страните. За да се

постигне тази цел спорещите са готови да пожертват действителното правно положение, като се съгласят да считат помежду си, че то е било такова, каквото го прогласява спогодбата. Затова спогодбата включва в себе си воля за частичен отказ от съществуващо право, респективно за частично поемане на несъществуващо задължение- чл.365 ал. 2 ЗЗД. Тя цели да изключи възможността да се оспорва предхождащото я правно положение. При тълкуване текста на споразумението пряко следва, че страните приемат и се съгласяват не само със съществуващия размер на задължението, но и с посоченото и констатирано основание на задължението- негов източник. В този смисъл, спогодбата има материалноправно значение за отношенията между страните по нея като ги установява занапред, съгласно постигнатото съгласие. Въз основа на изложеното, съдът приема, че ответникът отговаря за изпълнение на задължението, възникнало за кредитополучателя.

С оглед на изложеното, относно правния характер на спогодбата, следва да се направи извод, че след като споразумението е валидно, то по същество същото представлява признание за дълг, както и че предходните отношения са станали ирелевантни за отношенията между страните. Това води дължимост на посочената в договора за извънсъдебна спогодба сума от 9169.35 лева. Именно това е размерът на задължението към датата на сключване на спогодбата. С оглед на изложеното, съдът намира, че подписаното споразумение, имащо характер на договор за спогодба, с който страните преуреждат отношенията си по общо съгласие и занапред, установява по основание и размер заявените по чл.410 ГПК като остатък /след приспадане на извършените от ответницата плащания/ вземания за главница в размер на 5885.91 лева и мораторна лихва в размер на 318,82 лева за периода от 15.07.2020г. до 25.01.2021г./вкл./, в какъвто смисъл е и заключението на вещото лице по приетата от първата инстанция съдебно-икономическа експертиза.

Възраженията на ответника за липса на доказателства за валидна представителна власт на лицето, подписало от името на кредитора „Делта кредит“ АДСИЦ Споразумение от 02.08.2014г., са неоснователни, доколкото в случая намира приложение установената законова презумпция по чл.301 от ТЗ, съгласно която действията от името на търговец без представителна власт, се смятат потвърдени от търговеца, ако той не се противопостави веднага след узнаването.

Също така, от текста на Споразумението от 02.08.2014г., се установява, че в съответствие с чл.99 ал.3 ЗЗД, ответникът е уведомен за извършената цесия на задължението и за новия кредитор още с подписването

на спогодбата. Още повече, че депозирането на исковата молба от цесионера, придружена с документи, свързани с цесията, следва да се счита за съдебна форма на предявяване на цесията спрямо длъжника, като в този смисъл е съдебната практика, обективизирана в Решение №123/24.06.2009г. по т.д. №12/2009г., на ВКС, II т.о., Решение №3/16.04.2014г. по т.д. №1711/2013г. на ВКС, I т.о., Решение №78/09.07.2014г. по т.д. № 2352/2013г. на ВКС, I т.о. и Решение №114/07.09.2016г. по т.д. №362/2015г. на ВКС, II т.о.. Поради това и на основание чл.99 ал.4 ЗЗД, прехвърлянето на вземането поражда действие за ответника.

Неоснователно се явява и възражението за погасяване на вземането по давност. С подписване на споразумението и уговорените в него падежи на задължението е започнала да тече нова погасителна давност, доколкото всяко споразумение между кредитора и длъжника, с което се разсрочва или отсрочва изискуемостта на вземането, има за последица прекъсване на изтеклата дотогава погасителна давност и преместването на началния ѝ момент към деня, в който според споразумението вземането става изискуемо. Правопораждащият факт е споразумението от 02.08.2014г., като със сключването му страните са се съгласили да считат помежду си, че действителното правно положение е такова, каквото го прогласява спогодбата, като са изключили възможността да се оспорва предхождащото я правно положение, като спогодбата може да включва в себе си воля за частичен отказ от съществуващо право, респективно за частично поемане на несъществуващо задължение /чл.365 ал.2 от ЗЗД/. Действието на договора за спогодба освен декларативно, изразяващо се във взаимното съгласие на двете страни, че правното положение между тях е такова, каквото го прогласява спогодбата, има и преобразуващо действие по отношение на съществуващите до подписването му правоотношения между страните, които се изменят съобразно уговореното в договора за спогодба /Решение №985/27.12.2004г. по т.д. №97/2004г., ВКС ТК, II т.о./. С подписване на споразумението от 02.08.2014г. е започнала да тече погасителната давност за вземането, считано от 27.08.2018г.- датата на последната дължима анюитетна вноска. Доколкото ищецът не се позовава на предсрочна изискуемост, то именно от този момент до подаване на заявлението на 26.01.2021г., не е изтекъл 5-годишния срок на общата погасителна давност, съгласно чл.110 ЗЗД, поради което задължението за претендираната главница в размер на 5885.91 лева не се

явява погасено.

Съгласно чл.86 ал.1 ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва за забава от деня на забавата, като съобразно чл.84 ал.1 ЗЗД, длъжникът изпада в забава от деня, следващ датата на падежа. Или, ответникът е изпаднал в забава от деня следващ падежа на съответната месечна вноска. В тази връзка настоящият въззивен състав намира, че вземането на ищеца за предявените със заявлението мораторни лихви също не е погасено по давност, доколкото при съпоставката на горепосочените две правнозначими дати, се установява, че предвиденият в закона 3-годишен срок не е изтекъл. /Решение №174/16.12.2009г. по т.д. №292/2009г. на ВКС, 2-ро т.о. и др./. Теклата преди споразумението давност е ирелевантна за настоящия спор, тъй като изтичането на давностния срок не погасява материалното право на вземане (арг. от чл.103 ал.2 и чл.118 ЗЗД), а погасява само правото на съдебна защита на същото. Дори и да е изтекъл давностният срок по предходната кредитна сделка, ако вземането по споразумението не е изсрочено по давност, кредиторът може да го предяви за изпълнение. Прекъсването на давностния срок е такъв юридически факт, с настъпването на който се заличава юридически периодът от време от възникването на правото на иск до осъществяването на самия факт и започва да тече нов давностен срок. Този извод е в съгласие и с новия факт– подписаното между страните споразумение от 02.08.2014г.. Признаването е едностранно волеизявление, с което длъжникът заявява, че има задължение към кредитора или че кредиторът има право на вземане срещу него. В случая, е налице изрично признание на длъжника за основанието, размера и кредитора на задължението. Всяко споразумение между кредитора и длъжника, с което се разсрочва или отсрочва изискуемостта на вземането, има за последица прекъсване на изтеклата дотогава погасителна давност и преместване на началния ѝ момент към деня, в който според споразумението вземането става изискуемо.

Тук е мястото да се посочи, че действително в случая е налице солидарна отговорност, съгласно разпоредбата на чл.121 ал.1 ЗЗД и уговорките в споразумението. С нормата на чл.215 от ГПК е предвидена възможността, искът да бъде предявен от няколко ищци или срещу няколко ответници, ако предмет на спора са общи техни права или задължения, или права или задължения, почиващи на едно и също основание. Същевременно, на основание чл.122 ал.1 ЗЗД, ищецът може да иска изпълнение от всеки от длъжниците, поради което съдът не е допуснал процесуално нарушение като не е конституирал кредитополучателя като необходим другар на страната на ответника.

Съдът приема, че между страните е постигнато валидно

споразумение. По делото не е проведено успешно оспорване на неговата автентичност от страна на ответника, на когото правилно е била възложена от първоинстанционния съд доказателствената тежест по направеното от негова страна възражение в тази насока. Отделно от това споразумението не противоречи на закона, с него ответникът признава свои задължения, както и се уговаря падеж за заплащане на съществуващи задълженията, което не е в противоречие със закона и не изисква за това споразумение наличие на лицензионен режим, доколкото кредитор по него е ищецът, а не банката и не се касае за дейност по предоставяне на кредит. Ето защо следва да се приеме, че сключената спогодба е породила уговорените между страните правни последици.

Предвид основателността на исковата претенция за главница, следва да се уважи и искането за присъждане на законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в съда до окончателното изплащане.

Най-сетне, неоснователно е и възражението на ответника, свързано с това, че същият не е разбирал свойството и значението на своите действия при подписване на процесното споразумение от 02.04.2018г.. Действително, пред първата инстанция е представено писмено доказателство удостоверяващо, че Х. П. П. страда от заболяване ***, за което ѝ е било издадено пожизнено Експертно решение № ***/04.05.2020г. за 95% неработоспособност с чужда помощ. Последното обаче, не е достатъчно, за да обоснове извод за това, че спогодбата е унищожавана по смисъла на чл.31 ал.1 ЗЗД, доколкото ответницата не е провела успешно пълно и главно доказване, че към датата на подписване на споразумението от 02.04.2018г. същата не е могла да разбира или ръководи действията си.

Предвид изложеното, настоящата въззивна инстанция намира, че първоинстанционното съдебно решение следва да бъде потвърдено изцяло като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78 ал.1 ГПК, разноските по делото следва да се присъдят в полза на въззиваемата страна, на която въззивникът да заплати 300 лева– юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл.37 ЗПП и Наредбата за заплащане на правната помощ, приета с ПМС №4/06.01.2006г..

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260036/04.03.2022г., постановено по гр.д. №676/2021г. по описа на РС-Хасково.

ОСЪЖДА Х. П. П. ЕГН ***** от гр.*** да заплати на „Делта Кредит“ АДСИЦ ЕИК 175145295, със седалище и адрес на управление: гр.София бул.Христофор Колумб №43, разноските по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____